

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. s pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'50 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Num. s atrassats des 2.ª tom.....	0'66 »
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 meses.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.....	3 meses.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangé.....	3 meses.....	1'50
	1 any.....	5'00

UN PÒCH DE TOT.

Ydò, heu de pensá y creure que m'ha passat pe sa cabessa s'idea de escriure qualche cosa à L'IGNORANCIA, y vuy sortí en la méua, maldament m'haja de costá es gratarmé sa clòsca, fé badays d'un forch y estimaments de dues canes. Y sinó, digau-mé, ¿qui es que no es escriptó avuy en día? Al ménos tothòm en brevelja.

Per paga axò d'escriure à L'IGNORANCIA es hò de dí y mal de fé, y además tantes còses hey han sortides ja en lletres de mòtlo, qu'un ja no sap per hont ha de comensá sa lletania. Voleu parlá de fret y vos vénen escarrufaments, perqu'es cosa que s'usa un pòch més de lo qu'hauria d'usá; si parlau de caló, es fruyta de fóra temps, voleu parlá de fanch y hey ha perill de cansá la gent, perque bastant n'hi ha de fanch y no convé enfangá més la cosa de lo que hey está per devés Plassa y es carré de Sant Miquel, es díes que plou; heu de parlá de Teatros; ja hasta lo que'n parlan els altres periòdichs, y llavò que L'IGNORANCIA s'en vá à colgá dejorn per pò d'un costipat; voleu parlá de pigeta, tiré, tiré, val més que qui no la té empaltada que la s'empalt, heu de parlá de... de... però, callau, val aquí una cosa bona per are que s'usan els Aguinaldos, s'altre día m'en regalaren uns quants d'antichs y los vos vuy mostrá perqu'es segú que vos ne xuparèu els dits.

Escoltan aquest:

Saludo al buen parroquiano,
que al establecimiento se presenta
Por cuanto ami, solo obsteña
El servirle, al contado.
Derechito siempre mé halla,
Para servirle con primor,

Justo sera que un servidor
Le felisite las fiestas.

Ya que llega navidad

Y triste es, mi situacion,

¡No tengo por el turon!

Se lo digo en verdad.

Y aun le dire en secreto

que en mi casa! no hay nada,

(Ni pavo,) (ni lechona,) (ni pava,)

Calcule V. cual mé encuentro.

Y por todo esto, el aginaldo.

Se contenta... con una pesetilla,

Y achuntando unas cuantas

Tiene ya por una gallina.

Le deseo mil felisidades

que disfrute en estos dias,

Y si tiene á las loterias,

que saque V. las masgrandes.

B. S. M. El mózo del Café.

Y aquest altre:

Ya llegó la Navidad
y vengo á darle los dias
hoy nació nuestro Mesías
en grande felicidad.

El que nos hade guiar
á los pobres y los ricos
si nos vé á los presipicios
el es quien puede salvar.

El no mira capitales
nos mira sin interés
que si el pobre bueno es
nunca le faltan caudales.

Por que hay muchos generales,
condes, marqueses y duques
el gobierno con tributos
á todos los hace iguales.

Y como pobre empleado
que cesante se quedó
le suplico mi señor
en que lo haya molestado.

Como caballero honrado
que ciertamente es V.
en que lo haya molestado
me dispensará por que.

Ahora por Navidad
acostumbran los señores
á dar para los turrónes
si les van con lealtad.

Por si acaso el señor
se deslizase en un doblon
al pavo que sea duro
lo pondré como algodón.

Esto no es obligacion
el tener que dar dinero
le suplico caballero
basta la buena intencion.

Hasta otra Navidad
me despido muy seguro
que en paz y tranquilidad
vean el ochenta y uno.

¿Que li trobau? Van-t' aquí un pa-
rey més.

¡Oh! amable parroquiano

Ya se acerca navidad,

Y le diré con verdad

Porqué le tiendo la mano.

Allá voy, escuche atento

En este bendito mes

Que se vé tanto payés

Paseando y vendiendo.

Se hacen las provisiones

De pavos y moscatel,

Turrónes y algun pastel,

Pero antes de doblones.

Pues mi humildad lo exige

Al pedir á los parroquianos

Que une vez en el año

Solo se suele exigir.

Si no es indiscrecion

Exijo de su bondad,

Y de su amabilidad,

Me dé algo por turron.

Empiezan los oficiales

Aguinaldos repartir,

Para poder divertir

Vuestros corazones leales.

Es costumbre de cada año

Pedir algo por turrónes.

No lo encontrarán extraño

Vuestros nobles corazones.

Afeitamos con esmero

Y el servir con humildad,

No es forzoso caballero,

Solo es vuestra voluntad

De daros un papelito

Por Pascuas de Navidad.

El oficial es cumplido

Y vosotros lo sereis,

El peinado así vereis

Todo el año relucido;

Y si os encontrais oprimido

Del peinado cualquier dia,

Venid á la barberia
Con gusto sereis servido.
De nosotros es cumplido
Servir con puntualidad,
Y decir con claridad
Antes de cumplir el año,
Sin maldad, y sin engaño
Salud y fraternidad.

Saludo á V., muy Sr. mio,
Que majó y guapo está usted
Esto porque dicea qué,
No me cuido de lo mio.
Y es una contradiccion
Que han querido suponer,
Porque afeito con placer
Y doy agua sin jabon.
Sin contar que la navaja
Corre veloz, pelo, pelo,
La remunto con salero
Y nunca jamás ataja.
Despues le pregunto, vá bien
Y V. dice: si señor,
Le arreglo cabello y tren
Y parece un conquistador.
Por eso hoy agradecido
No dejará de atender
Con aguinaldo escensivo
Al barbero que ha cumplido
Su sistema de querer.

Còm vos han agradat. Encara en trobaríam de millós, però aquests ja bastan per mòstra.

Ara falta una xeremiada per completá la festa. Lletgiu, lletgiu. Benvolguts lectors de L' IGNORANCIA: Avuy encara son festes, per lo mateix, donin ses hònes idem y jò les vos don y crech qu'amb jò tota L' IGNORANCIA les vos dona també. ¡Que molts d'añs pogueu compòndre es Betlèm y menjá torrons, y sobretot, que molts d'añs pogueu lletgi L' IGNORANCIA y ella vos puga fé riure! Amen y salut y pessetes.

Y vaja un còverbo per afagitó: Axò era y no era, bòn viatge fassa la cadernera, etc., etc., etc. Hey havia una vegada un hòmo que tenia una somera y una trutja amb porcellins, y un parey de coloms, y un endiòt, y també tenia una polla, y un gall, y una gallina, y no sé que més.

Ydò, heu de pensá y creure, qu'aquest hòmo cad'añy componia un Betlèm de lo més hermós, (no vos penseu que'l compongués amb sós animals qu'he anomenats, perque tots eran de vé, el componia amb pastós de terra) y hey anava molta de gent á veurèl. Un any, un pòch antes de Sant Tomás, se morí sa somera, es dissapte de Sant Tomás sa morí sa trutja, y á l'ondemá tots els porcellins; encara més, antes des dissapte de Nadal, se moriren es dos coloms, s'endiòt, sa polla, es gall, y sa gallina. Podeu pensá quins torrons; sòls no pensá en compòndre es Betlèm que componia cada any, sinó que tot lo día deya fent espants:

—Vaja un Betlèm. Bòn Betlèm tench enguany. ¡Y qui havia d'esperá trobar-sè amb tan bòn Betlèm! Més de coranta lliures me costa.

Sa gent heu sentia, y quant vá essè es dia de Nadal horabaixa, s'hi entregá un veynat.

—Mestre: ¿que mos volèu mostrá es Betlèm?

—No n'he compòst; (los contestá un pòch enmorronxat.)

Y s'en anàren pensantsè que no'ls ho volia mostrá.

Es cap d'un instant en compareixen un parey més.

—L'amo: ¿que mos mostràrau es Betlèm?

—Si no n'he fet, (los contestá ell ja més enfadat qu'un cabo de realistes.)

Es cap de cinch minuts:

—Germá: ¿que mos deixàrau veure es Betlèm?

—Anauvosnès... ¡mal vos tòch...!

Y més cremat qu'una moneya tancá ses portes y s'en aná á dormí fent casi sa plorayeta.

Ara aquí acabaré. Ja teniu aguinaldos, y perque hey haja un pòch de tot, (que vendrá essè un no rès), vat' aquí lo derré:

¿En que s'assembla un nàs á un coní? Sa solució es dia d'els Innocents del any qui vé.

Escoltau: Per acabá un consey: es dia de Nadal decapvespre devès les dues y mitja, á n'es cap des Mòll que segons he sentit dí hey haurá molta de gent.

MESTRE JUAN ESCRIVIU.

AGUINALDO.

Lectors, lectores,
Devòts germans
De L' IGNORANCIA,
Molts añs, molts añs.

Es mes s'acaba
D'es grans trabays,
Fèstes s'acaban,
S'acaba s'añy;
Y dins pòchs dies
Un nou n'hi haurá;
Que molts, tal vòlta,
Qu'ara están sans
No'l podrán veure
Finir. ¡Qui sab!

Procurau riure
Sense pecá,
Y anau alerta,
Si eus descuidau,
Que na Tota-òssos
No vos agaf.
Ventaulí morma
Devès es cap;
Treyslí la vista,
Tomaulí es nàs.
¡Ay! m'olvidava
Que no'n té ja,
Y qu'á la vista
Hey té forats.

Ningú s'escapa.
Sa séua faus
Tot arreu séga
Sense aturay.
Si sou gent rica
Gastau, gastau,

Ara que vida
Teniu. Demá,
Si vos atrapa
La Mòrt fatal,
Cap á Son Tritlo
Vos ne durán,
Y sa marròta
Dins es calaix
Ben viva encara
Hey romandra.
Y els hereus vòstros
L'escamparán.
Y els vòstros òssos
Tots retgirats
Plens de malicia
Tremolarán.
Per axò, ara
Que vius estau
Fòra avaricia
Ni passá fam;
Obriu sa bossa
Gastau, gastau,
Y L' IGNORANCIA
Qu'hey tenga part.
Tres toms defòra
Prest hey haurá
Plens de riayes.....
Gastau, gastau.....

DECLINACIÓ DES BORRATXO

TANT SI ES DE YÍ CÒM D'AYGORDENT.

Nominatiu *Borratxo*; vòl dí un qu'ha alsat es colzo; qu'ha agafat una turca; etc., etc.

Genitiu *De Borratxo*; vòl dí que posseheix es dó de pegá cucavèles; de fé esses; y de fé riure ets atlots sense tení riayes; y de fé corre es Municipals encara que tengan uys de poll.

Datiu *A n'els Borratxos*; s'el acompanya amb un acompanyament que no s'hi veu lothòm; sempre sòl sentí dues músiques (si es qu'hey sèntiga) una de riayes y s'altre de plorayes.

Acusatiu *Es Borratxo*; enseña fins ahont pòt arribá es vapor de s'aygordent; de manera, que quant no tenguessem pròva per veure quants de graus fa; ell es sa pròva més convincent.

Vocatiu *¡Oh! Borratxo*; si tú te vés-ses quant estás madú, t'assegur que'n está clá, te posaries careta, y; quant no en tenguesses d'altre, te posaries sa de ses matanses. ¿Saps?....

Ablatiu *Per sa borratxaria*; se buydan ses bosses; s'escandalisa sa societat; se fa patí innocents; se perd sa salut; s'acursa sa vida; se degrada el ser més nòble del mon; axò es, fent torná s'homo pitjó qu'un irracional.

MESTRE GRINOS.

EL JURAMENT DE LO CONQUERIDOR.

Juntats á dins Catalunya
Els cavallers més lleals
Amb Don Jaume, la conquista
De Mallorca están tractant,

Tots prometen dur molts d'hòms
Y armès; còm faèls vasalls
La sanch en quantre d'els mòros
De bòn grat derramarán.
Diu el Rey:—Aquesta empresa
Vos jur no tench de deixá
Fins qu'el Wali d'aquella illa
Per la barba hauré agafat,—
Responen tots:—¡Visca En Jaume!
¡Visca En Jaume milions d'anís!
Que la Fè cristiana y santa
A s'illa hermosa vòl dá.—

Un any després per la porta
Dita de Belalcofol
Els cristians entran y vèuen
Fugir mòros plèns d'horror.
Ja s'mou una gran batalla
Y es sent junt ab lo soroll
D'armes, ¡Oh, Santa Maria!
¡Sant Jordi! d'escut feysmós.
El Rey es qui primé lluyta,
Ell, qui va devant de tots
Y axí a l'eczèrcit ecsemples
Dona, y als nòbles valor.

D'els d' Aragó es la victòria;
Espargit ja fuitx l'alarb
Y el Wali dins l'Almudayna
Esporegut s'ha amagat.
El jove príncep hey corre
Amb sos valents generals
Y per la barba l'agafa
Y es compleix lo que jurá.
¡Visca En Jaume! ¡Visca En Jaume!
Que visca En Jaume molts d'anís.
Ahont s'alsava mitja lluna
Ell la creu hey ha posat.

M. N. y P.

XEREMIADES.

Estant pròxim a sortir es número 240
d'aquest setmanari, que será es derré
des tercé tom, aquesta direcció crida
Junta de Redactors p'el día 1.er del
any nou a les sis des decapvespre, a
s'objecte de nombrá nou Directó que
s'encarrèch des tom quart d'aquest set-
manari.

Don Antòni Sol y Rosselló, engiñé
industrial y fiel contraste de pèsos y
mesures d'aquesta provincia, ha tengut
s'amabilitat d'obsequiá aquesta direc-
ció del setmanari L' IGNORANCIA amb un
tomet que conté taules de reducció de
mesures mallorquines de tota casta á
decimals (se sobrentén mètriques) y vi-
ceversa. Agrahim s'atenció; y haventlò
fuyetjat hem vist dins ell un gran trabay
material fet per son autor per podè doná
tantes reduccions còm conté aquest lli-
bret. Es un tom de utilitat y necessitat
per qualsevòl, per ses feynes que li es-
talví. Llástima que n'algunes parts no
sia tan clá còm convendria qu'heu fós
per molts qu'han mesté que los ho donin
tot ben escloveyat y espincellat; y llás-
tima també qu'hey haja equivocacions

y reduccions que no sían del tot ecsac-
tes. Aquestes petites tares no llèvan es
mèrit a s'obra, però bõ es s'avisá aquell
que les haja d'emprá, y ademés còm
creym que prest s'en haurá de fé una
segona edició, es convenient corretjirlès
abans de qu'altres llibres, periòdichs ó
impresos les copihin còm indubitables
p'es gran crèdit que los dona es destino
oficial d'es séu ilustrat autor.

En tenirlò mirat més a fondo, mos ne
tornarèm ocupá.

Acabám de rèbre un PARTE que mos
diu qu'es prèmi gròs de Nadal ha ven-
gut á Mallorca y no á Sevilla, còm se
moteljava; y qu'es número posat estava
equivocat.

L'ha trèta un señó que viu a n'es
carré des Seminari, núm. 11; y s'ha
compromès a doná una pesseta a tots
aquells qu'avuy hey vajan a donarli sa
enhorabona.

Dies enrera se vèya su-devant l'Hos-
pital militar una cosa còm un trofeo
amb sa siguent inscripció:

*Aquí se matan lehonas mui Limpias
sino se pagan.*

Y abaix des penó hey havia una ban-
dera blanca (vulgo padás) tota soyada
de sanch de porcella.

Que prengui nòta es qui escriu s'his-
tòria de Mallorca; que d'aquests fenò-
menos literaris-mistichs no s'en tròban
sovint.

Mister Confitura, un italiá de sa part
des Mercat, ha inventat una máquina
de fé doblés moguda pe s'ayre y sense
havè d'empleá per primera matèria més
que tereñines.

Diuen que s'Ajuntament li ha com-
prat es secret per doscentes cinquanta
lliures, y que tracta de montarlè dins
s'entrada principal de La Sala, demunt
sa caixa per ampará es doblés que sor-
tirán.

¡Bé; beníssim per s'Ajuntament!
Si no fós qu'els Innocents son pròp, li
donariám s'enhorabona.

A unes escavacions que s'han prac-
ticades pròp de Porto-Petro; y a sa fon-
daria de 5'78 metros, s'ha trobada una
capsa molt ben conservadeta, y a dins
ella, unes claus d'òr y uns esperons de
gall. Ses persones inteligents regonei-
xen amb aquest descobriment un nou
tresò per enriquí qualsevòl Musèu; puis
se suposa qu'aquests objectes foren de
propietat de Sant Pere quant vengué a
Mallorca.

A sa Pobra s'ha organizada una so-
cietat filarmònica, ahont sòls tendrán

entrada ses inspiracions d'*Haydn* y de
Mozard.

Axí mos agrada. Saludám y felicitám
a n'els poblés perqu'es cap y a la fi
han comprès sa bona música de sa missa
sagrada.

Ses vòltes des carré d'els Hostals han
passat per uy aquesta nit passada; gra-
cies que no hey ha hagut cap desgracia
personal que plorá.

L'IGNORANCIA fa temps qu'heu vèya
vení.

Allò des Mercat, qu'era un *foco* d'in-
moralitat y pudicia, ha desaparegut
gracies a n'es bòn criteri que distingeix
a sa Comissió municipal d'ornato pú-
blich.

Mil enhorabones a ses persones de-
cents y, sobre tot, a ses allòtes de per
allà pròp.

Derreralement s'ha sabat que sa ver-
meyó que sortia fa pòchs dies després
de sa posta des sòl y que torná sorti di-
mecres, era produhida per una inflama-
ció admosfèrica a causa de sa gran fla-
mada que fa l'Emperador de la Xina
per encalentirsè ses mans haubes y per
torrarsè ses sèdes d'es pèus, que diuen
no li deixan doná passa.

GLOSES DESBARATADES.

Un día, Horacio y David,
Se menjaren ells tots sòls
Trenta aumuts de caragòs.
Y un ase perhòrn rostit,
També menjaren un frit
De ecsaròles y murtons,
Confitura de ciuròns
Y raves passats per pella,
Dos grans señals de vadella
Y de ví dezèt cortons.

Tres señores forasteres,
Cárlas V y En Celerino.
Encalsavan un borino
Per dins un camp de faveres;
Mirant per ses retxilleres
V' un pané plè d'enclitá
Hey havia un móix y un cá
Que també los ajudavan
Mentres qu'el pòbre agafavan
Apareyat per glosá.

Fèyan un pancaritat
(Are si que parl formal)
Sa síquia de La Real
Y es prió de Sant Bernat,
Es pareyé d'En Malgrat
Hey acudí pe s'eló
Prest s'en va teme es prió
Y totduna va maná
Qu'anassen a repicá
A n'es Puig de Galatsó.

A sa font de sa bañeta,
En punto de mitja nit
Sortiren pegant un crit
Dos ratolins amb camieta,
S'en va teme En Bandereta
Y un insulto li agafà
Que li hagueren de posà
Sis aumuts de sangoneres,
Y a potades tres someres
Les hi hagueren de llevà.

D'UN MANUSCRIT VÉY.

COVERBOS.

Hey havia un metge à un poble que tenia amb ell un deixeble que sempre l'acompanyava à totes ses visites per aprendre sa pràctica, y un dia anaren à una casa y es metge reñà els qui cuydavan es malalt per haverli donat taronja.

Quant sortiren d'aquella casa, es deixeble li demanà com havia conegut que li havian donat taronja, à lo qu'es metge contestà qu'havia vist ses cloveyes devall es llit.

Es cap d'un mes durant una visita à un malalt es metge digué qu'aquell home estava molt grave; y totduna saltà es deixeble:

—Ja heu crech; aquest homo s'ha menjat un matalàs; y si no heu creys, mirau, encara hey ha un poch de llana devall es llit.

Aquest cas que vos cont es històrich y se succehí à n'es corté de Provincials anomenats vulgarment *Milicianos* à dins la M. N. I. L. Ciutat de Palma.

S'heroe d'aquest cas, era un pagès (ja's mort, al Cèl sia éll) qu'havia caygut soldat-miliciano. Era molt torpe; y no sabia parlar es castellà, y axò era sa causa que quant se trobava à n'es corté li moguessen mil breguetes per ferlò destreletjà y llavò riurarsè de ses séues be-neytures.

Un dia li dugueren de ca-séua dues sobrassades; y enseguida les tancà dins un caixó que tenia; però com sempre li seguían la pista, dos ó tres soldats s'en temeren y es primé dia que sortí à passeitx, les tregueren y les se menjaren.

L'ondemà, s'en anà à trèure ses sobrassades, y quant va veure que s'havían escamades. Ah!... y que de crits; hey havia castellanasso, que valia un sòu. Es sargent s'en temé y acudí à veure qu'eran aquells crits, y enterat que fonch, digué:

—Calla, hombre, no tenga V. cuidado, eso saldrá.

—Te ósté raro, sañó prumero que sortiran, pero será par otra puerta diferente de la que entraron.

Aquí si que tots en massa, esclafiren de riayes.

A un café:

—Toni, arrambèt y prendrás una copa.
—Gracies... no som aficionat á sa beguda blanca.

Una vegada se presentà à una casa de comestibles un galiardo; y després de havè donat es bòn dia, digué:

—¿Voleume fé favó de canviarmè aquesta pesseta?

Sa madòna la prengué amb ses séues mans, y vejent qu'era dolenta digué:

—Germa: aquesta pesseta no es bona.

—¡Ja's de rahó que no heu es!! Ve-yés si heu fós si cercaria canviarle.

Segurament qu'aquest ja devia está desmammat.

Poch antes de reunirsè sa junta d'ec-sàmens de capellans un d'es que la componían estava animant à un nebot sèu, y entre altres còses li digué que sa ficsàs en ses preguntes que li fèssen à n'es que s'ecsaminàs antes qu'ell y que procuraria fernè qualcuna de sa mateixa classe perque pogués contestà.

A n'es que s'ecsaminà antes, una de ses còses que li preguntaren va essè lo que faria si mentres deya missa li caygués un mosquit dins es cális, à lo que contestà diguent que l'treuria amb ses pinces, l'arrambaria à un ciri, posaria sa cènra dins un paperet y la guardaria.

Quant hey va anà s'altre li preguntaren:

—¿Si mentres vostè digués missa, à s'escolà que ley servís li agafàs mal de còr, que faria?

A lo que contestà:

—Axò es molt senzill. L'agafaria amb ses esmolletes, el cremaria, posaria sa cènra dins un paperet y la guardaria.

S' AMBICIÒ.

Dalt un puitx m'en vaitx pujar

Y em vaitx ajopir cansat,

Llavò volguent abaixar

Vaitx pegar un gran esclat.

¡Deixem fé aquí s'ambició

Fins que muira descansant!

¿Que goñaré ambicionant

Si com pròu hauré pujat

Sé qu'estaré molt cansat

Y hauré de caure baixant?

TINET.

CRIDES.

CALENDARI DE L' IGNORANCIA.

Se ven à ca els *Herens d' En Rotger*, Cadena de Cort, n.º 11.

Un calendari... mitja pesseta.

Una dotzena.... un duro.

Cinquanta..... quatre duros.

Hala, correu à comprarnè, que ja es hora; y vos treureu es gat d'es sach, si frissau de sebre lo molt que dú.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Pepe scòm estàs de salud?
SEMBLANSES.—1. En qu'es-peña.
2. En qu'es-querra.
3. En que n'hi ha de criades.
4. En que dona sèn.
XARADA.....—Cor-nu-co-pi.
PREGUNTA.....—Sa bona gana.
CAVILACIÓ.....—Truyols.
FUGA.....—Per à Nadal menjau torrons.
ENDEVINAYA.—Un llum de gas.

GEROGLIFICH.

INNOCENT
JO Y NI
INNOCENT

1. En que s'assembla es tòch à n'es fum?
2. Y s'aygo à sa neu?
3. Y sa cals à n'es referit?
4. Y lo que tiran à sa dolencia?

SEMBLANSES.

PREGUNTES.
1. Quants d'ans sòl tení un que corre sa quinta per primera vegada?
2. Quines ciutats hey ha dins s'illa de Mallorca?
3. Dos y dos quant fan?
4. Y vint y vint?
5. Qui es s'hòmo més conegut de Mallorca per més sàbi é ignorant?
6. I. P.—¿Com ho fariau per compòndre amb aquestes dues lletres es nom d'un arbre que se sòl trobà demunt ses muntanyes particulament à lloch de pinás?
7. Per tirà una pedrada y trèure un uy à n'el pròxim, com ho fariau?

CAVILACIÓ.

MITX ZOLK

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS Y DE CONSONANTS.

ENDEVINAYA.

Som més curt qu'una monèya,
Més llarch qu'un diné de fil,
Més blanch que sa sanch de sípia
Y més negre qu'es marfil.
Tench més cames qu'un llimach,
Més brassos qu'un ratolí,
Més uys qu'un còvo d'alatxa,
Més experiència qu'un niu.

(Ses solucions dia 30 de Febré de l'any qui vé.)

29 DEZEMBRE DE 1883

Estampa d'En Pere J. Gelabert.